

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.297 van 29 januari 2009
in de zaak X II

In zake: X alias X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die loco advocaat P. STALPAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 september 2008 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, deze beslissing wordt hem dezelfde dag betekend. Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

-artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

-artikel 7, eerste lid, 6°: beschikt niet over voldoende middelen van bestaan voor de duur van het voorgenomen verblijf en is niet in staat die middelen wettelijk te verwerven. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Verweerder werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat verweerder met zijn betoog verzuimt aan te tonen op welke grond hij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM) omdat hij vreest voor zware represaillemaatregelen als hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker heeft vóór zijn komst in België van verscheidende machtige personen in zijn land diamant in bewaring gekregen. Deze diamanten diende hij te verhandelen in België. Verzoeker stelt dat hij stalen van de diamant in België ter hand had gesteld aan T.C. die slachtoffer is geworden van een dodelijk verkeersongeval. De politie heeft vervolgens de diamanten, alsook geld en andere voorwerpen die zich in de wagen bevonden, in beslag genomen. Verzoeker kan hierdoor noch de diamanten, noch het geld teruggeven aan zijn opdrachtgevers in Guinea. Verzoekers opdrachtgevers vinden dat zij niets te maken hebben met dit probleem en dat hij als tussenpersoon het maar moet oplossen en de verantwoordelijkheid moet dragen. Verzoeker heeft al doodsb bedreigingen ontvangen en er werd hem medegedeeld dat hij bij zijn aankomst in Guinea er zich mag aan verwachten dat hij gewelddadig onder handen zal worden genomen.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Schending van art. 3 van het Verdrag dd. 4 november 1950 ter bescherming van de fundamentele rechten en vrijheden van de mens :

Door aan verzoeker bevel te geven om het grondgebied van België en van de hoger vermelde landen te verlaten, levert de Belgische Staat verzoeker over aan onmenselijke en vernederende behandelingen en aan straffen beschreven in art. 3 van het Verdrag dd. 4 november 1950 ter bescherming van de fundamentele rechten en vrijheden van de mens;

Verzoeker vreest inderdaad zware represaillemaatregelen vanwege zijn opdrachtgevers in zijn land van oorsprong;

Immers, hij heeft van verscheidene machtige personen in zijn land diamant in bewaring gekregen om deze aan de man te brengen tegen de beste prijs in Europa of Amerika;

Verzoeker is noch in staat om de diamant terug te bezorgen, noch om het bedrag van de prijs over te maken;

In zijn land van oorsprong wordt verzoeker evenwel verantwoordelijk gesteld voor de inbeslagname door de Politie van de diamanten en het niet kunnen recupereren ervan;

Het kan uiteraard nog lang duren alvorens dit probleem wordt opgelost: enerzijds zijn er de erfgenamen van C. T. die zowel in Amerika als in de Ivoorkust verblijven en die geen contact met elkaar hebben en anderzijds zijn er de opdrachtgevers waarvoor verzoeker als tussenpersoon is opgetreden en blijkbaar zijn er ook nog andere belanghebbenden;

Daarenboven dient uitgemaakt te worden tussen al deze partijen welke diamanten, hoeveel geld en welke voorwerpen er aan ieder van hen toekomen;

Verzoeker zit dus in een penibele situatie omdat de opdrachtgevers in Guinea de mening zijn toegedaan dat zij met dit probleem niets te maken hebben en verzoeker als tussenpersoon het maar moet oplossen en de verantwoordelijkheid moet dragen;

Verzoeker heeft al verscheidene doodsb bedreigingen ontvangen en er werd hem medegedeeld dat hij bij zijn aankomst in Guinea er zich mag aan verwachten dat hij gewelddadig onder handen zal genomen worden;

Hij riskeert dus voorwerp te worden van onmenselijke en criminele behandelingen wanneer hij terugkeert naar zijn land;

Door het bevel om het grondgebied te verlaten verplicht de Belgische Staat verzoeker om terug te keren naar zijn land van oorsprong en zich te onderwerpen aan deze onmenselijke en ontorende behandelingen alsook straffen;

Aldus schendt de Belgische Staat hoger vermelde wettelijke bepalingen;”

3.2. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wordt opgemerkt dat de bepaling van artikel 3 vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers in slechts uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. In casu toont verzoeker aan dat hij handel drijft in diamanten en betrokken was in het dodelijk ongeval doch verzoeker laat na aan te tonen dat *“hij riskeert (...) voorwerp te worden van onmenselijke en criminele behandelingen wanneer hij terugkeert naar zijn land”*. Verzoekers vrees voor vervolging door zijn opdrachtgevers in Guinea blijft beperkt tot een loutere bewering dat geenszins wordt gestaafd met een begin van bewijs. Verzoeker toont geen schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In het tweede middel en derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 12 van het EVRM en van het recht van verdediging omdat hem het recht wordt ontnomen met mevr. A. in het huwelijk te treden. Bovendien is er in dit verband nog een procedure hangende voor het hof van beroep te Antwerpen en dient hem de kans te worden geboden om het resultaat van de zaak aanhangig voor het hof van beroep af te wachten, alvorens hem het land uit te wijzen. Overigens dient verzoeker aanwezig te zijn op de zitting van 9 december 2008 voor het hof van beroep om zijn zaak persoonlijk te kunnen verdedigen.

Ter adstruering van het tweede middel en derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“2. Schending van art. 12 van het Verdrag dd. 04/11/1950 ter bescherming van de fundamentele rechten en vrijheden van de Mens :

Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen;

Mevrouw D.A. heeft de Belgische nationaliteit, zij werd geboren op 06/06/1975 en is dus meerderjarig en ze is wettelijk gescheiden;

Door aan verzoeker bevel te geven het grondgebied te verlaten alsook dat van de Schengenlanden, wordt hem, afgezien van de procedure die in dit verband nog hangende is voor het Hof van Beroep te Antwerpen, het recht ontnomen om met mevrouw A. in het huwelijk te treden;

*Er moet hem op zijn minst de kans geboden worden om het resultaat van de procedure in verband met de beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Antwerpen aanhangig voor het Hof van Beroep te Antwerpen, af te wachten alvorens hem het land uit te wijzen;
Verzoeker dient trouwens aanwezig te zijn op de zitting van 09/12 aanstaande voor het Hof van Beroep om zich te verdedigen;*

3. *Schending van het recht van verdediging :*

Door aan verzoeker bevel te geven het Belgisch grondgebied en dat van de landen van Schengen te verlaten, wordt hem het recht ontzegd om zich te verdedigen op de zitting van 09/12/2008 voor het Hof van Beroep te Antwerpen waar zijn verhaal tegen de beschikking dd. 28/12/2007 van de Voorzitter zetelend zoals in kortgeding in de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen en tegen de weigeringsbeslissing dd. 17/07/2007 van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Antwerpen hangende is;

De procedure m.b.t. de aanvraag voor het sluiten van een huwelijk is een zuiver persoonlijke procedure waarvoor de persoonlijke verschijning van de partijen noodzakelijk is;

Het bevel om het grondgebied te verlaten alsook de beslissing van de Minister hieraan voorafgaand schendt het recht van verdediging van verzoeker;"

3.4. Uit het administratief dossier en uit de stukken bijgevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker wenst te huwen met mevr. A. die de Belgische nationaliteit heeft en die wettelijk gescheiden is. De ambtenaar van de stad Antwerpen liet op 19 juli 2007 weten dat het aangekondigde huwelijk van verzoeker niet kon voltrokken worden. Er werd vastgesteld dat de verblijfstoestand van verzoeker precair is en dat het huwelijk er volgens de bevoegde ambtenaar enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bezorgen aan verzoeker. Het beroep dat verzoeker indiende bij de rechtbank van eerste aanleg werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard bij vonnis op 28 december 2007. Verzoeker heeft vervolgens beroep ingediend bij het hof van beroep te Antwerpen.

Artikel 12 van het EVRM bepaalt: "Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen". De wettelijke regels van het huwelijk en van het gezinsleven kunnen bijgevolg niet aangewend worden om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het Rijk te omzeilen (RvS 5 april 2002, nr. 105.413). Bovendien blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat verzoeker het land is binnengekomen met een toeristenvisum in november 2005. Aan verzoeker is op 4 juli 2006 een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Tegen dit bevel heeft verzoeker een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een nietigverklaring ingediend bij de Raad van State. In de loop van de maand september 2006 heeft verzoeker een aanvraag ingediend bij de burgerlijke stand van de stad Antwerpen om in het huwelijk te treden. Het bevel om het grondgebied te verlaten schendt artikel 12 van het EVRM niet, nu blijkt dat verzoeker het recht om te huwen uitoefent nadat de geldigheid van zijn voorlopige verblijfstitel is verstreken. Verzoeker heeft zijn plannen om in het huwelijk te treden pas kenbaar gemaakt nadat zijn visum reeds vervallen was (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.530).

Uit de stukken ingediend door verzoeker blijkt dat in zijn 'zaak' de zitting van 30 september 2008 werd verdaagd naar 9 december 2008 voor de derde kamer van het hof van beroep te Antwerpen. De omstandigheid dat verzoeker van het Belgisch grondgebied zou worden verwijderd, belet hem niet zijn verdediging te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze. Uit de stukken ingediend door verzoeker blijkt niet dat op verzoeker de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen.

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

3.5. Verzoeker voert in het vierde middel de gebrekkige en juiste motivering van de beslissing aan omdat hij wel degelijk over voldoende middelen van bestaan beschikt dankzij een feitelijke

samenwoning met mevr. A, dat mevr. A schoonmaakster is van beroep en aldus over een inkomen beschikt of minstens over een vervangingsinkomen, dat zij een appartement huurt en verzoeker aldaar met haar is gehuisvest, dat uit verschillende getuigenverklaringen blijkt dat hij wel degelijk samenwoont met mevr. A, dat hij in afwachting van zijn regularisatie wordt onderhouden door mevr. A, dat de motivatie om hem het land uit te wijzen derhalve niet juist en op zijn minst gebrekkig is.

Ter adstruering van het vierde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“4. De gebrekkige en onjuiste motivering van de beslissing en het order om het grondgebied te verlaten :

Verzoeker is destijds aangekomen in België met een toeristisch visum dat inmiddels verstreken is;

Hij heeft een verzoek ingediend op grond van het toenmalig art. 9 §3 van de Wet dd. 15/12/1980 waarin hij vraagt om zijn verblijf te regulariseren nu hij door buitengewone omstandigheden in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar zijn land van oorsprong om het visum aan te vragen;

Door het feit dat verzoeker illegaal verblijft in België, is het hem niet toegelaten om arbeid te verrichten of een zelfstandige activiteit uit te oefenen;

Niettemin beschikt hij wel degelijk over voldoende middelen van bestaan dankzij een feitelijke samenwoning met mevrouw D. A.;

Deze mevrouw is schoonmaakster van beroep en beschikt aldus over een inkomen of minstens een vervangingsinkomen;

Zij heeft het appartement gehuurd in de (...) te 2000 Antwerpen en verzoeker is aldaar met haar gehuisvest;

Verzoeker legt bij deze verklaringen van getuigen voor waaruit blijkt dat hij wel degelijk samenwoont met mevrouw A. D.;

De bewering dat hij dus zonder bestaansmiddelen is, is niet juist;

In afwachting van zijn hopelijke regularisatie, wordt mijnheer C. onderhouden door zijn verloofde, mevrouw A. D.;

De motivatie om verzoeker het land uit te wijzen is derhalve niet juist en op zijn minst gebrekkig;”

3.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat, voor wat het determinerend motief betreft, in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels (artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 7, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet) en het feit dat de verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum en dat hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf en evenmin in staat is die middelen wettelijk te verwerven.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen en dat die motivering draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Verzoeker betwist dat hij niet over voldoende middelen van bestaan zou beschikken. Uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het middel bijgevolg richt tegen een secundair motief. Het determinerend motief van de beslissing is immers gelegen in de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om deze vaststelling te weerleggen. Het middel richt zich volledig tegen een motief dat slechts van subsidiaire aard is. Het feit dat de gemachtigde van de minister zijn beslissing aanvult met subsidiaire motieven, tast op zich niet de pertinentie van het ene determinerende motief aan. Bovendien stelt verzoeker in het middel zelf dat hij *“onderhouden (wordt) door zijn verloofde”* en *“door het feit dat verzoeker illegaal verblijf in België, (...) het hem niet toegelaten (is) om arbeid te verrichten of een zelfstandige activiteit uit te oefenen”*. Verzoeker geeft bijgevolg impliciet zelf toe dat hij zelf niet over voldoende middelen van bestaan beschikt en evenmin in staat is die middelen wettelijk te verwerven.

Waar verzoeker de mening zou zijn toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet op 4 augustus 2006 heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient opgemerkt te worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet opschort (cfr. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035 en

RvS 3 juni 2004, nr.132.036). Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog een “*gebrekkige en onjuiste motivering van de beslissing*”, geenszins aannemelijk maakt.

Het vierde middel is ongegrond.

3.7. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.